

Recensie Marja Schouten

Sjoerd Veerkamp: 'Waarom ik niet.' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2007. ISBN: 9789081 290913 (Tumor/Been/PO/1) Zie www.freemusketeers.nl en www.dewensboom.com

Soort boek/stijl: Als bij zijn 23 jarige dochter Nomie kanker wordt geconstateerd, begint Sjoerd Veerkamp met het schrijven van een dagboek. Hierin houdt Veerkamp minutieus bij in wat voor achtbaan hij na dit schokkende nieuws met zijn gezin terecht komt. De stijl is eenvoudig en pakkend, de auteur weet zijn eigen emoties en die van zijn gezinsleden goed voelbaar te maken.

Over de schrijver: De inmiddels 52-jarige schrijver is geboren in Amstelveen kwam in 1970 naar Brabant en heeft zich daar blijvend gevestigd. Hij is getrouwd en heeft twee dochters, inmiddels respectievelijk 26 en 29 jaar. Veerkamp kreeg regionale en landelijke bekendheid door zijn strijd tegen de bosomvorming op Herperduin en hij stond aan de basis van de actiegroep Bos en Mens.

Korte beschrijving: Het eerste hoofdstuk begint een terugblik. Veerkamp zit op de fiets met zijn twee dochtertjes, toen zes en drie jaar oud. Dan ziet hij een prachtige regenboog en zegt: 'Kijk jongens, daar is een regenboog... daar staat een pot met goud...' Twintig jaar later, Nomie heeft een snelgroeïend gezwel aan haar been, naar het zich laat aanzien kwaadaardig.

Eenmaal in de medische mallemlen wordt het leven voor het gezin een hel. Artsen en verpleegkundigen zijn weliswaar meelevend en van goede wil, maar het eindeloze wachten op uitslagen, thuis bij de telefoon of in de wachtkamer, de onbereikbaarheid van artsen, de tegenstrijdige berichten, de onzekerheid over diagnose en behandelplan, alles bij elkaar is ronduit zenuwslopend. En niet te vergeten de duizend vragen die je had willen stellen, maar die je niet te binnen schieten als je de dokter eindelijk te pakken hebt.

De gezinsleden vormen een hechte clan, hordes vrienden en vriendinnen van Nomie leven met haar mee en steken haar een hart onder de riem. Na elke uitslag, goed of slecht, wordt er druk ge-smst. En zoals het vaker gaat, heeft iedereen wel een kennis of vriend met kanker en wil daar een verhaal over kwijt. Veerkamp probeert nuchter te blijven en weigert zich door al die verhalen gek te laten maken, evenmin door de angstaanjagende informatie op internet. Door deze houding en de innige band tussen de gezinsleden onderling weet de familie zich staande te houden. Veerkamp is een rots in de branding, maar hij heeft last van slapeloosheid en paniekaanvallen. Hij prijst zijn dochter Nomie om haar moed. Zelf probeert hij zijn angsten van zich af te schrijven en wordt hierbij ook geconfronteerd met zijn eigen verleden.

De tumor wordt geopereerd en onderzocht. In afwachting van de uitslag stijgt de spanning ten top, gevreesd wordt voor een agressieve kanker. Dan wordt het verlossende gesproken: geen kanker. Overigens tot verbazing van het artsenteam. Nomie is voorlopig genezen verklaard, ze treft voorbereidingen voor een reis naar Australië. De schrijver blikt terug op twintig jaar geleden, de dag waarmee hij zijn boek begon. Er rolt een traan over zijn wang, hij fluistert zachtjes in zichzelf: 'Lieve Kim en Nomie, de regenboog, de kleuren van geluk, de pot met goud! Jullie zijn mijn pot met goud.'

Wat viel op: Veerkamp beschrijft zijn gezin als harmonieus en op elkaar

betrokken. Toch verwerkt iedereen de schok op zijn eigen manier. Dat leidt soms tot spanningen. De auteur die zichzelf als onverbeterlijke optimist beschouwt, vindt zichzelf een zwartkijker worden. Zijn vrouw Francien blijft ogenschijnlijk kalm en positief, en lijkt de ernst te ontkennen. Patiënte Nomie blijft eindeloos kwekken en shoppen, terwijl haar zusje Kim steeds stiller wordt.

Citaten: Pag. 48/49: ‘Het is toch vreemd dat je automatisch in een soort airbag terecht komt bij slecht nieuws. In een soort roes. Je verlamt en vervolgens komt de klap gedoseerd aan.’

Pag. 93 ‘Het afwachten in een lege wachtkamer waar minuten ineens uren duren, lijkt me verschrikkelijk. Ik voel me ziek van angst en hoe Nomie zich op dit moment moet voelen is niet echt in te schatten.’

Pag. 100: ‘Ik ben zo bang voor de enge stilte in het donker die de nacht gaat brengen. Als we eenmaal in bed liggen, lig ik lang naar het plafond te staren totdat ik na een paar uur besluit om naar beneden te gaan. Ik ben bang, erg bang.’

Pag.167: ‘Ik sluit mijn ogen als ik haar stem hoor en wens werkelijk in het diepst van mijn hart dat ik haar kanker kan overnemen als na de operatie mocht blijken dat het toch nog in haar lichaam zit. Ik geloof eigenlijk nooit in dit soort onzin, maar nu dwing ik mezelf het te geloven. Een wens die je zo diep van binnen meent, moet wel een echte wens zijn...of een wonder!’

Recensies: Wouter ter Haar: (Brabants dagblad 2 februari 2008, interview)

‘In deze waarheidsgetrouwe roman beschrijft Veerkamp de nachtmerrie die hij en zijn gezin doormaakt als bij dochter Nomie kanker wordt geconstateerd. De auteur benadrukt in het interview: ‘Het gaat over mensen en emoties. En eigenlijk helemaal niet over kanker. In het boek beschrijf ik dat wel, maar ik wil vooral laten zien hoe dun de draad van geluk is.’

Flaptekst: ‘Bestaan wonderen,’ papa?’ vragen Kim en Nomie aan me als ze nog maar net zes en drie jaar oud zijn en we een prachtige regenboog aanschouwen. ‘Wonderen bestaan niet,’ meisjes,’ zeg ik vol overtuiging tegen mijn dochters. Twintig jaar later worden we als heel gelukkig gezin vanuit het niets geconfronteerd met een nachtmerrie. Nomie krijgt kanker. Als de diagnose van de artsen agressief kwaadaardig is en Nomie de dappere uitspraak “waarom ik niet” doet, krijg ik tijdens mijn angstaanvallen steeds vaker de neiging om te gaan bidden. Op mijn vijftigste verjaardag wil ik slechts één ding: met mijn gezin naar de zogenaamde wensboom toe. Tijdens dit bezoek wens ik het onmogelijke: een wonder. Als later blijkt dat mijn wens wel eens uit zou komen, schrik ik...’